Iotam, împărat al lui Iuda

Iotam, împărat al lui Iuda

Una dintre cele mai scurte relatări din Cartea Cronicilor şi Cartea Împăraţilor este dedicată împăratului Iotam. El a fost fiul împăratului Ozia, care devenise puternic, pentru că Dumnezeu l-a făcut să prospere, cât timp L-a căutat. Mai târziu, Ozia a acţionat greşit şi s-a dovedit infidel faţă de Dumnezeul său. Ozia a intrat în templu, pentru a arde tămâie pe altarul tămâierii în locul preoţilor Domnului. În ciuda avertizării foarte serioase a preotului Azaria, Ozia a rămas arogant şi, ca urmare a acţiunii sale, a devenit lepros. Dezbrăcat de toată onoarea împărătească, izgonit din Casa Domnului, el a locuit până la moartea sa într-o casă de izolare. Ce judecată serioasă!

Iotam, fiul său, a fost pus peste casa împărătească în timpul bolii tatălui său, pedepsit atât de greu, şi judeca poporul ţării. După moartea lui Ozia, Iotam a devenit împărat la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. După ce a împărăţit şaisprezece ani, a murit la vârsta de patruzeci şi unu de ani.

Mama sa era fiica lui Ţadoc, un nume cu răsunet bun în Israel. Ea era probabil din seminţia preoţească. În aceasta vedem influenţa binecuvântată a mamelor împăraţilor lui Iuda. Aşa ceva nu găsim la împăraţii lui Israel. De s-ar gândi toate mamele la responsabilitatea poziţiei lor în familie şi în educaţia copiilor lor! Ce binecuvântare este pentru copii să aibă o mamă, care înaintează pe cale în adevărata teamă de Dumnezeu, este un exemplu pentru ei şi îi învaţă Cuvântul lui Dumnezeu!

În Ţadoc vedem reprezentantul preoţimii fidele în zilele lui David şi ale lui Solomon. „Iotam a făcut ce era drept în ochii Domnului, după toate câte făcuse Ozia, tatăl său.“ Aşa citim în Cuvânt. Se referă această mărturie la acea parte din viaţa lui Ozia, în care acesta a fost fidel, iar Domnul l-a ajutat într-un mod minunat şi i-a dat biruinţe peste biruinţe? Fără îndoială, aşa este, pentru că înainte de căderea sa mare nu se relatează deloc despre vreo alunecare sau greşeală din partea lui Ozia.

„Iotam n-a intrat în templul Domnului.“ Oare vrea să spună aceasta că el nu putea mărturisi cu bucurie ca David în Psalmul 122: „M-am bucurat când mi-au spus: Să mergem la casa Domnului“? Dacă ne gândim la caracterul său şi la fidelitatea sa, atunci nu putem accepta aşa ceva, pentru că citim: „Iotam a ajuns tare, pentru că şi-a rânduit căile înaintea Domnului Dumnezeului său.“ El nu a intrat în templu din lipsă de teamă de Dumnezeu, ci probabil datorită impresiei puternice pe care o avea asupra lui păcatul grav al tatălui său, care a atacat drepturile lui Dumnezeu şi şi-a arogat vrednicia de preot, care conform prevederilor divine revenea numai fiilor lui Aaron. Disciplinarea tatălui său era gravă. Pentru împăratul temător de Dumnezeu, această disciplinare a tatălui său a fost o amintire apăsătoare, continuă şi o avertizare, precum şi un motiv grav de supunere înaintea Domnului; păcatul lui Ozia avusese loc în Casa Domnului, deci în locaşul sfânt.

Iotam a acordat atenţie urmărilor comportamentului tatălui său şi s-a ferit să umble pe acelaşi drum. Este o mare binecuvântare, când ochii şi urechile noastre sunt îndreptate cu atenţie spre căile Domnului. În aceasta constă de fapt „teama de Dumnezeu“ şi putem spune că aceasta a caracterizat viaţa lui Iotam. Iotam a evitat cu grijă ceea ce a dus la declinul tatălui său, adică neascultarea faţă de Cuvântul lui Dumnezeu, pe care îl cunoştea atât de bine; „el şi-a rânduit căile înaintea Domnului, Dumnezeului său“; el a umblat în sinceritate, conform cuvintelor profetului Mica, ce a început să profeţească în timpul domniei sale: „Este Domnul nerăbdător? Sunt acestea faptele Sale? Nu fac bine cuvintele Mele celui care umblă cu dreptate?“ (Mica 2.7).

Faptul că Iotam a zidit mult la templu şi la zidul lui Ofel, zona Ierusalimului de la sud-vest de muntele templului, arată că el era binevoitor faţă de lucrarea Domnului şi că exista o relaţie cu El. Aceasta a fost o acţiune caracteristică a timpului său de domnie, aşa cum este relatat în Cartea Cronicilor.

Ce privilegiu, când un credincios poate lăsa ca amintire în urma lui ceea ce a făcut el pentru Casa lui Dumnezeu!

Dumnezeu a notat această faptă şi ne-a comunicat-o pentru a ne aduce aminte de Iotam. În viaţa acestuia au fost şi alte fapte, despre care putem citi în Cartea Cronicilor. Dar nu este mişcător să vedem cum Dumnezeu le aduce aici în deplină lumină, pentru a arăta că în ochii Săi acestea caracterizează timpul de domnie al acestui împărat fidel? Cred că putem spune că fiica lui Ţadoc a întipărit fiului ei din fragedă tinereţe respectul faţă de templul Domnului şi că sub această influenţă, Casa lui Dumnezeu a fost punctul central al activităţii acestui împărat.

Dumnezeu nu va uita ceea ce fac astăzi sfinţii pentru poporul lui Dumnezeu şi ceea ce au făcut în tot decursul timpului; acţiunea lor este importantă şi preţioasă în ochii Săi şi El o va răsplăti cândva din belşug. Să facă El ca să avem cu toţii interes pentru poporul şi pentru lucrarea Sa, să le iubim, să le apreciem şi să le susţinem, în mod deosebit şi prin rugăciunile noastre!

Iotam nu a savurat bucuria de a urca la Casa lui Dumnezeu, la fel ca strămoşul său David; el a mers singur drumul său scurt.

Nu există multe cazuri asemănătoare în zilele noastre, când credincioşii merg singuri pe calea lor, apăsaţi şi împovăraţi cu griji sau supărare şi nu savurează părtăşia adâncă, intimă cu Domnul şi cu copiii lui Dumnezeu? Împrejurările îi apăsă, şi calea credinţei le este grea. Ei nu pot spune cu psalmistul: „Să mergem la casa Domnului!“ Bucuria în Domnul şi bucuria cu privire la lucrarea Sa trebuie să fie mai mare decât sentimentele de tristeţe şi de îngrijorare ale vieţii pământeşti. Şi în cazul lui Iotam ar fi fost mai multă binecuvântare, dacă ar fi învins în puterea Domnului presiunea sufletului său şi s-ar fi dus la Casa lui Dumnezeu. Dar dacă Dumnezeu nu i-a atras atenţia cu privire la această lipsă, atunci nouă nu ne revine dreptul să rostim o sentinţă asupra lui.

Cât de mult ne bucurăm când citim că: „Iotam a ajuns tare, pentru că şi-a rânduit căile înaintea Domnului Dumnezeului său.“ Într-adevăr, o mărturie frumoasă despre un împărat, al cărui popor acţiona încă greşit! Iotam a rămas fidel în mijlocul stricăciunii. Cu totul altfel au stat lucrurile în cazul tatălui său Ozia şi al altor împăraţi ai lui Israel şi ai lui Iuda înainte şi după el. Imediat ce au ajuns tari, s-au îngâmfat şi au devenit infideli. Tăria însoţeşte întotdeauna ascultarea; dar ea devine o cursă, dacă o privim ca fiind tăria noastră. În opoziţie cu Ozia, Iotam a avut grijă ca tăria sa să rămână neatinsă, pentru că „şi-a rânduit căile înaintea Domnului, Dumnezeului său“. „Celui care-şi rânduieşte calea îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu“ (Psalm 50.23). A-ţi rândui calea înseamnă a o forma după un model invariabil, aşa cum se reglează un ceas de buzunar după un regulator. Iotam şi-a rânduit calea sa conform gândurilor pe care le vestise Dumnezeu despre Unsul Său; el tindea să devină asemănător acestui model dat, şi a reuşit.

Pe inima lui Iotam stătea lucrarea Domnului. Cuvântul relatează că mai întâi a reconstruit „Poarta de Sus a casei Domnului“, apoi că a construit mult pe zidul lui Ofel. Apoi a construit cetăţi în ţinutul muntos al lui Iuda. Deci dorinţa sa a fost să zidească locuinţe pentru poporul său. Abia după aceea a zidit turnuri în păduri pentru apărarea ţării sale. Dar lucrarea Domnului a fost în cazul lui în prim-plan. Ce învăţătură găsim şi pentru noi în comportamentul acestui împărat! Cine rămâne fidel şi dependent de Domnul, capul şi mâna aceluia au succes.

Toate aceste indicaţii sunt şi pentru noi. Nu s-a întâmplat deseori că am dat prioritate propriilor interese înaintea celor ale Domnului? Dar ce binecuvântare este să-i acordăm Lui, care ne-a iubit atât de mult, primul loc, pentru ca mărturia noastră să devină mai eficientă şi mai bună!

În lupta contra amoniţilor, Iotam a fost victorios, pentru că Domnul i-a dat biruinţa. În Cartea Împăraţilor, relatarea despre el este mai scurtă decât în Cartea Cronicilor. Dar important este că citim despre el: „şi-a rânduit căile înaintea Domnului Dumnezeului său“. El a făcut aceasta din proprie iniţiativă, pe când în zilele profetului Hagai a trebuit să i se spună aceasta poporului din Ierusalim la porunca Domnului. Ce minunate sunt cuvintele: „Dumnezeului său“! Aceasta ne duce cu gândul la poziţia împăratului faţă de Dumnezeu. Domnul era Dumnezeul său. Această indicaţie scurtă caracteriza relaţia sa cu Domnul şi dependenţa sa de El.

Viaţa lui Iotam a fost scurtă, dar ea a fost binecuvântată, ceea ce nu a fost cazul la cei mai mulţi împăraţi ai lui Iuda şi la toţi împăraţii lui Israel. El a fost chemat acasă la vârsta de patruzeci şi unu de ani. A scurtat Dumnezeul său durata vieţii sale, pentru a-l scuti de eventuale pericole ameninţătoare, deoarece locuia în mijlocul unui popor stricat? Probabil că da! Astfel vedem mărturia lui fără restricţii, necontestată, în puterea deplină a vieţii sale.

Ce vrea să ne spună o astfel de carieră scurtă a unui credincios, dacă citim despre el că şi-a rânduit căile înaintea Domnului, Dumnezeului său în timpul în care a ajuns tare? Dacă lumea acţionează greşit şi ne supărăm de modul de gândire al celor care trăiesc pe pământ, atunci ştim că noi primim putere de sus şi ne bucurăm că în curând vom fi răpiţi, că Domnul va veni curând şi apoi Se va arăta cu noi în slavă. Aceasta este o mare mângâiere pentru inimile noastre. „Şi oricine are speranţa aceasta în El se curăţeşte, după cum El este curat.“ Avraam s-a îndepărtat de Sodoma; Lot s-a îndreptat tot mai mult spre locul păcatului, până a şezut la poartă. Pentru Avraam rezultatul a fost binecuvântare peste binecuvântare, iar pentru Lot regres, pierdere temporară a fericirii interioare şi pierderea întregii lui averi. Avraam a umblat în lumină; Lot a bâjbâit în întuneric.

Dumnezeu a dorit să ne prezinte în Cuvântul Său umblarea celor care i-au fost fideli şi să ne arate rezultatul credincioşiei lor, pentru a ne întări şi îmbărbăta.

De aceea să ne rânduim căile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru a fi binecuvântaţi, dar şi pentru a fi o binecuvântare pentru alţii! Ferice de noi dacă putem spune împreună cu poetul:

Cu Tine permanent eu merg / Şi prin acest pustiu alerg,Loc, unde n-ai găsit odihnă. / Jos văd doar luptă şi suspin,Dar merg ’nainte, căci cu Tin’, / În toate, Doamne, am izbândă.Un singur lucru îmi doresc: / Cu Tine să călătoresc.

Din Revista Ermunterung und Ermahnung

clickbible.org